

* * *

**Yössä tuoksuu rukiinvilja tuore,
tähtisateet hyvää ennustaa.
Kultaisina kasvaa jyvävuoret,
niistä kasvaa kansa sekä maa.**

ARKKITEHTI

**Arkkitehti paperille piirtää
kaavaa uuden suuren aseman,
laskelmiinsa syventyen siirtää
lähemmäksi päivän tulevan.**

**Kuulee kaivinkoneen raskaan jymyn,
näkee kerrostalon kasvun hän,
kaarivalot, hitsaajien hymyn,
rakentajain joukon väkevän.**

**Näkee miten junat laiturille
saapuu etelästä Karjalaan,
kuinka nuoret lähtee kaukoteille
halki äärettömän Synnyinmaan.**

Tässä piirroksessa kaikki se on
melkein valmiina jo siirtymään
paperilta tantereille teon,
uuteen ihmeelliseen elämään.

NYKYPÄIVIEN SONETTEJA

VALONSÄDE

On etäiseltä Linnunradalta
yön halki tullut valonsäde arka.
Se sonetin on vuosisadalta,
ajoilta kuolemattoman Petrarcan.

Niin keveästi silopeileihin
se liukuu kaukoputken valotarkan.
Mies tieteen joutuu tähden lumoihin,
vaan maallikkopa hymähtää: — Mies
parka!

Ei riemun syytä moisessa hän nähne,
kun taivaan tähtiä niin paljon on.
Mies oppinut vaan puhuu kera tähden
kuin kera aivan uuden auringon.

Mut hänen kauttaan valonsäde valju
Maan asujille kertoilee niin paljon.

SATEENKAARI

Maan yllä väikkyväisen sateenkaaren
nyt haluaisin ottaa käteeni,
vaan voi en: karjanteiltä sinivaarain
ei laskeudu tuo värisäteeni.

Ja vaikka tiedän, että säteen taitteet
hajoaa heti vesipisaraan,
se minusta on niin kuin luomus
taiteen,
jota en toistaa osaa kertaakaan.

Työt spektritutkimusten
maineikkaiden
tuo meille synnyt syvät tähdistä.
Ja tiede myös kuin aina nuori taide
peräisin samoista on lähteistä.

Ne lähteet ovat haave, työ ja järki.
Ne tietämättömyyden muurin särki.

NUORUUDEN SOINTUJA

Kun olit pieni, usein kera lasten
sä kuuntelit kun tuuli huminoi,
löi tyrsky rantakalliota vasten
ja lepikössä linnun laulu soi.

Teit sata kysymystä: äänet kirkkaat
ja uudet soinnut mieltäs kiehtoivat,
kun öisin sirkutteli uunisirkka,
yöt uumoilivat kesän valkeat.

Mut äidin laulut oli kaunehimmat,
ne seppää nuorta seuras ääriin maan.
Voi unhoittua kaiut ihanimmat,
vaan mielilaulunsa ei milloinkaan.

Mies nuori, kunnioitan alaasi
kun työsi suuruutta soi alasin.

PIANON ÄÄRESSÄ

On piano kuin tiedemiehen pöytä,
töin tarkastettu tunne siinä soi,
sen ääressä mies unelmansa löytää
ja sävelien virtaa kammitsoi

On kielet täpötäynnään nuottilaavaa,
vaan ennen kuin on kaikki valmista,
mies soutaa kauan sävelmerta aavaa,
luo lauluansa hengen malmista.

Ja valloilleen jo pääsee uusi tahti,
soi riennot nykypäivän, eilisen,
maan, luomistaidon, sekä kansan mahti
ja reipas tenho ikinuoruuden.

Näin toteutuvat kansan unelmat:
työ synnyttävi sankarlaulelmat.

MUSIIKKI

Kun kuuntelemme: helkkyen ja soiden
tai kumahdellen kaikuu säveleet,
me emme muista muusikoita, joiden
työpöydillä on laulut syntyneet.

Me silloin nautimme vain soitannosta...
Taas virtaa ihmeellinen sävelvuo,
se tulvii sydämeen ja mieltä nostaa
ja aitotunnelmaa sen tenho luo.

Nyt syntyy scherzon kauniit mielikuvat,
sen kansanlaulun sävel siivittää
ja jostain nuorten laulut kantautuvat,
on iloinen ja vilkas tanhu tää.

Voin ihaila vain soinnun voimakkuutta
ja keveyttä mazor-duurien.
Tuo sävelvirta mieleen aina uutta...
Oi kieli aatoksien suurien!

LYYRIKOLLE

Oot kylväjä, et kaipaa tyyntä säätä
kun sulle alkaa uusi touon työ.
Voi rae piestä laulun tähköpäästä,
ja varret heikoimmat se lakoon lyö.

Vaan voimakkaammat kestää hyrskyt ajan
ja säkeesi sun mieltä lämmittää.
Kun saavut luokse ikuisuuden rajan
sun kylvökseltä kaunis jälki jää.

Ja vielä silloin aatoksesi elää
kun laulut, joiden tähden ahkeroit,
sun Synnyinmaassas vielä kauan helää
ja sydämiä sykehdyttäin soi.

Siis kylvä sanaa niin kuin vehnän jyvää
ja toivo satoa — kuin maamies — hyvää!

VÄITTELY

Oi nuoruus! Yhteisasuntojen häly
ja väittelyjen väsymättömyys!
Löi siellä kättä lahjakkuus ja äly
ja eri tiedekuntain ystävyys.

Niin jatkui usein aamuun asti kina:
kun mielipiteet kävi vastakkain.
Yks väitti: — Realismi romanttinen!
ja toinen: — Pelkkä realismi vain.

Näin pohdiskeltiin realismin juurta
ja tultiin Solomonin sovintoon:
— On gorkilainen oikeaa ja suurta,
muut suunnat — helkkariin ne painukoon!

Jo höltyneet on monet nuoruussiteet
ja eräiltä myös lujat mielipiteet.

TYÖLÄISRUNOILIIJA

Tuskin hellyyttä hänessä huomannet:
ryhti jämerä, jyrkevä askel,
ahavoituneet känsäiset kämmenet,
poskenpinnassa kuultoa vasken.

Moni tiedäkään ei, kuinka paljon on
tässä miehessä sisäistä voimaa,
miten korvenkaataja verraton
osas laittaa laulunsa soimaan.

Runo syntynyt sahojen kahvassa
kovaa muistuttaa kirveen terää.
Varmaan siksi kun lähellä rahvasta
runon ainekset laulaja kerää.

LOKKI

Graniittipengermältä
katselen kajavaa kesäisin,
kyselen ääneti tältä:
— Missä on, lintunen, pesäsi?

Valkea lokki näin kirkuu
kääntäen kaulansa kaarelle:
— Tukeni tuuli on virkku,
kotini — kalliosaarella.

Kehtoni — keinuvaa merta,
kattoni — taivas lakea,
peitteeni pilvikerta,
juomani aalto on makea.

Paisuta mereksi joki,
aroille ohjaa sen vesiä,
jotta ois hyvä lokin
uusille rannoille pesiä.

* * *

On merilaaka silloin suurenmoinen
kun tuuli lepää, laineet laantuvat.
Mut armaampi on mulle seutu toinen,
kanervakunnaat siellä kukkivat.

Vieraiden tähtisikermien alle
vien maljakossa oksan kanervan,
ja hytissäni tuntuu kotoisalle
kun tunnen synnyinseudun tuoksunnan.

APAJILLA

Läikkyen lainehtii levoton lahti
tahtoen aarteensa peittää.
Rauhaton läntinen, vesien vahti
pärskeitä kannelle heittää.

Hopeaa hohtaa apajavesi,
mainingit vyöryvät hiljaa.
Kiiruhda, kalamies, verkkoinesi
korjaamaan vesien viljaa.

Rakastan tuoreita tuulia, työtäin,
onneni aurinkoon uskon...
Uusia laivoja lähtee myötään,
häipyen ulapan ruskoon.

Suosikoon onni ystävää siellä,
täyttyköön hopeoin ruumat.
Ryöppyillen ailahtaa aavalla tiellä
mieleni valoisat tuumat.

SIMPUKKA

Kasvojani vasten tuuli henkää
tyrsky rantakiviin meuruaa.
Käsissäni pidän näkinkenkää
täynnään kummaa äänten huminaa.

Se on varmaan kaiken kuulemansa
tallettanut tarkoin kierteisiin
viedäkseen ne jälkeen kuolemansa
päiviin nykyisiin ja tuleviin.

VÄRTSILÄSSÄ

SULATTIMOSSA

Sävyisänä sykkii martinuuni —
sulattimon suuri sydän tää.
Mutta uumenissaan liekki kuumin
ukkosvihurina myllertää.

Laava vyöryy, ryöppyellen telmii,
virtaa vuoksi keltavalkoinen.

Elämä on silloin antoisinta,
kiivaammin kun tunnemyrsky soi.

METALLURGI

Läikkyy pinta sulan teräksen,
aurinkona luo se hohtoaan
ruskottaen kasvot työläisen —
sinun, laavamassan valtiaan.

Rohkeasti virtaa ohjailet,
tulivuo on vallassasi nyt,
kera ystävien iloitset:
luja metalli on syntynyt!

Pehmenneenä venyy nauhaksi,
kypenöiden valuu muotteihin...
Muuttuu kaivinkoneen kauhaksi
tahi akseliksi veturin.

Sinun mieltäs eespäin pyrkivää,
metallurgi, tunnontarkka mies,
Synnyinmaa ja kansa ymmärtää:
käyköön uusiin saavutuksiin ties.

PIONEERIEEN LAHJA

*Petroskoin pioneerit lähettivät
sulattimoon vaunulastillisen
keräämäänsä romurautaa.*

Juna kiittää Petroskoista,
semaforit — vihreää!
Vaunut lauluansa toistaa:
— Romurautaa Värtsilään!

Päivystäjä pysäkillä
nostaa lipun hymyillen.
Toivoo myötätuulta sille,
matka sen on kiireinen.

Tuossa vaunu. Valkeana
loistaa liitukirjaimin
siinä tunnuksena sana:
«Pioneeriterveisin!»

Juna saapuu. Värtsilässä
vaunu oitis puretaan.
Siellä raudan elämässä
uusi vaihe alkaa taas.

* * *

Hämyseitti talvi-illan luoma
jostain hiljaa hiipii huoneeseen.
Mietteissäni istun takan luona,
katson kyteväiseen hiillockseen.
Muistot mieleeni taas palautuvat...
Hiillosko se niitä verestää?
Noinko hiipuisi kuin unikuva
toistumaton hellyytemme tää!
Hukkuisiko kekäleiden katkuun,
haipuisiko liekkiin sinervään?
— Ei, ei huku, sanot.— Lempi jatkuu
tuoden uuden lojmen elämään.

Koittivat syksyiset synkeät päivät
 kesäisten poutien jälkeen.
 Taivaalle harmajat pilvet vain jäivät
 peittäen auringon välkkeen.

Jos sinä suret, ja mieles on apea
 silloin kun päivä on harmain,
 tiesi lie vaikea, polkusi kapea,
 riennän sun luoksesi, armain.

Sade jos yllättää, jotta et kastuis
 viittani sinulle annan.
 Uupunet matkalla, vaivalla astut,
 sinutkin perille kannan.

METSÄN TALVEA

Talvi jo sammutti hehkuvan kullan,
 metsien keltaisen palon.
 Voi miten hyvä on hiihtäen tulla
 syliisi, syrjäinen salo!
 Lumiset lakit on kantojen päissä
 aivan kuin turbaanit suuret.
 Näreiköt torkkuvat mietteissä näissä:
 kestääkö pakkasen juuret?
 Mitähän varten tuo koivu on sorea?
 Mokomat lasiset korut.
 Latvassa vielä on huurretta koreaa...
 Ei liene ken sitä toruis.

**Koivu viis välittää kannoista harmaista,
sorjana miettii se muusta,
unelmoi keväästä, aamuista armaista,
lehvistään toukokuussa.**

**Tuleehan aika, puronsa juoksuun
lapset kun laivoineen kahlaa.
Hohtavaa hankea...**

**Mutta jo tuoksuu
keväälle koivujen mahla.**

**Yhteiset on tappiot ja voitot,
riennot, riemut, surut elämän.
Auttavaa on ystävien moite,
rehti kiitos—sitä enemmän.**

KIRJE

Veli hyvä, kysyt kaikenlaista:
millainen on Karjalassa sää?
Eikö täällä aurinkokaan paista,
onko täällä kovin ikävää?
Vastaan: — Toimetonna ikävöiden
päivääkään en varmaan elää vois.
Viikot kiittää huminassa töiden,
enkä koskaan tahtois täältä pois.
Korpimetsää jylhää, suurenmoista,
koskia ja järvimaisemaa,
rämesuota, maata kallioista
kaikki se on omaa Karjalaa!
Vaan ei ole synkkää erämaata
silti tämä seutu pohjoinen.
Täällä rakentaa ja metsää kaataa
luonnon uudistaja ihminen.
Vaikka joku sanois leikillensä:

«Jätä työsi, annan helpomman!»
Vastaisin näin: — Näetkö nää känsät,
kovat kädet honganhakkaajan?
Niillä tartuttu on tukkipuihin
sisukkaasti, niin kuin pitääkin.
Töitani en vaihtaisi mä muihin
minkäänlaisiin toimiin helppoihin.
Vielä kysyt pohjolamme säästä.
Kesällä on helle armoton
niin kuin työkin kuumimmasta päästä
tahi lölysauna verraton.
Heinäkuussa pilvetön on taivas,
auringossa iho ruskettuu,
paarmat, sääskiparvet meitä vaivaa,
mutta aina hymyssä on suu.
Nuori ystäväni, mieti tätä,
sinä, joka uraa valikoit.
Aloittamaas jos et kesken jätä,
rohkeasti tänne tulla voit.
Yhä useammat haluavat
meille metsätöihin nykyään.
Tervetuloa siis, luotettavat
luonteet nuoren kaartin kyvykkään!
Toverini, vielä sulle tässä
lopussa tään sanan sanoisin:
Tiedä, että aina elämässä
vaikein tie on myöskin ylevin.

TÄHDET

Hongan ylle iltatähti
hiipi hiljaa tuikkimaan.
Nuorten joukko kotiin lähtee
rivakasti astumaan.

Ilta hämyjensä punoo.
Helein äänin neitonen
lausuu ystävilleen runon
«Tähden kuiske hiljainen...»

— Katsokaapas Linnunrataa.
Mistä moinen kirkkaus?!
On kuin liinaa upeata
taikka pitsivirkkaus!

Nauraa vertaukselle tälle
toinen poika tärkeä.
Tähdet ovat tyhjää hälle:
— Mitä niissä järkeä?!

Nuorten joukko rivakka jo
ehdi luokse konttorin.
Katolla sen tähtikajo
hehkuu sätein punaisin.

Kylän kerhotalon luona
hyvästit jo jätetään.
Neito naurajaa ei huomaa...
Tähdet luovat säteitään.

— Punatähdet talviyössä
unelmistain kertokaa!..
Symbolina iskutyöstä
tienoita ne kaunistaa.

TUKINAJOSSA

Huurre valkaissut on petäjiä,
talvi höyhenpatjaa pöyhittää,
poskipäille tukinvetäjien
pistelevää lunta lennättää.

Vaikka autonajureiden työtä
haittaa hanget, tuima pyrysää,
lykky miehellä on silti myötä,
kone kiivaammin vain jyryää.

Tapuleiden luokse kuorman ajaa,
hyppää viereen tytön topakan.
Tupakaksi pistää kuljettaja:
— Täällä tullaan. Vastaan otathan?!

Voithan hetkiseksi työsi jättää,
vaihtaa pari sanaa lämpimää...
Mutta neito kääntää empiä:
— Joudu matkaan, ilta ennättää.

Juttutauko kului hupaisasti,
vaan ei sekään hukkaan mennyt kai,
koska tyttö kera tukkilastin
kutsun elokuviin tuolloin sai.

TYÖMUURAHAINEN

Elpyy eteläinen mäenrinne,
päivänsäde paljastaa jo maan.
Muurahainen mättähälle sinne
sisukkaasti kiskoo korsiaan.

Aikaisinpa, kevään muurahainen,
tänä vuonna aloititkin työt.
Vaikka oletkin noin pieni vainen,
oman kortesipa kekoon lyöt.

Työhön lähtivät jo ihmisetkin...
Sua tuskin huomatakaan voi...
Uurastaissa kuluu kesän hetket...
Muurahainenpa jo keon loi.

Usein ihmisestä ahkerasta
sanotaankin: — Työmies verraton!
Siinä uurastaja, siinä vasta
oikea työmuurahainen on!

LAIVOJEN UNET

Talvella jäätyy kun Laatokka ääretön,
rannassa uinailee laivue äänetön.
Minun on jotenkin raskasta katsoa
talvisten laivojen jäisiä mastoja.
Mitä ne tuulessa itsekseen mumisee
peittyen pehmeään peitteeseen lumiseen.
Nähnevät unta leudosta säästä,
väylistä, jonne ei kohtakaan päästä.
Pakkanen haaveena kimpoaa raudasta
loihtien kuvia purjehduskaudesta.
Mielessäin kangastaa ulappa avara,
kauaksi viетävät lastit ja tavarat.
Vaikea varmaan on laivojen talvella!

Mieluummin myrskyssä, mutta vain
valveilla
raskaassa lastissa kulkea perille...
Laivat!.. Minäkin haluan merille!

JOULUKUUSSA

Se tihenevään varjojen on aikaa,
jääkannen tiukan heljää kuminaa.
Käy järven yli pakkastuuli raikas
ja talvi tuvan nurkkaa paukuttaa.

Ei aurinkoa enää usein nähdä,
vain kylän savut ylös kohoaa.
Voi veliseni, sanos minkätähden
ne piirakoille kovin tuoksuaa!

VARTIOSSA

Minä hiihtelen, latua auon
yli tunturiharjanteen,
halki sankkojen metsien sauvon,
rajan vierellä taivalta teen.

Mulle humisee ääretön salo,
kuuhut valjua valoaan luo.
Revontulien vihreä palo
laaksot etelän mieleeni tuo.

Siellä tulppaanit kukkivat varmaan,
siell' on hellettä keväisen sään.
Minä muistelen lauluja armaan,
hänen herttaista hymyään.

Täällä jäätä on, satelee lunta,
täällä lunta ja metsää on vain.
— Minä suojelen sinunkin untas!
tahdon kuiskata, kalleimpain.

UUOSIEN VAIHTUESSA

Jo hiljaa sammuu talvipäivän loiste,
yön tähdet karkeloonsa kiiruhtaa,
ja vanha vuosi vakavana poistuu,
työn viestin nuoremmalle luovuttaa.

Ei nuku maa. Ja pienokaiset vuottaa...
Kas astuu pakkasukko lumenen.
Hän hymyilee, ei tullut meille suotta.
Saa oman lahjan lapsi jokainen.

Kas tässä sulle sukset Helylästä
ja reima ratsu Kontupohjasta,
ja oivallinen satukirja tässä,
on siinä soma satu Sammosta.

On siitä rahvas unelmoinut ammoin,
vaan taru todeksi on muuttunut.
Nyt jauhaa Karjalassa sadat sammot,
työpajat kuulut, tehtaat tunnetut.

Sen tietää kaikki äidit sekä taatot,
he itse ovat niitä takoneet.
He kyntäneet ja kylväneet on maata
ja keväin oraitaan on vaalineet.

Jo nukkuu lapset, mutta ihmeelliset
työn Sampo-myllyt heille kangastaa.
Ei nuku maa. Ja valvoo äidit, isät,
toisilleen rauhan vuotta toivottaa.

* * *

Mikä salomaan jylhyys ja äärettömyys!
Käki vuosia meille kukkuu.
Lumoo sydämen metsien äänettömyys,
kaiku vaarojen rinteille hukkuu.
Suvi-iltana käkeä kuunnellen
täällä vastaisuuttamme mietin.
Tahdon iäksi säilyttää tunnelman,
hetken jonka nyt kanssasi vietin.

Satakielten usko en taikoihin,
mutta ylevään unelmaan luotan:
näihin vaikeakulkuisiin paikkoihin
uutta eloa tahdomme tuoda!

TÖRMÄPÄÄSKY

Törmäpääskynen kimposi törmältä
kohti taivaan kuultavuutta.
Ilmain sineen ja tuuliin törmäillen
saa se siipiinsä voimaa uutta.

Sano pääskynen, kiittäjä nopea:
toki armaat on kotoiset rannat,
näiden pohjoisten järvien hopeat,
jokilaaksojen kultaiset sannat.

Onpa väljyyttä vauhtia kiihdyttää,
iät lennät, vaan liikutkaan missä
omat rannat ne parhaiten viihdyttää
säkeissä auringon sädehtivissä.

RUISRÄÄKKÄ

Yösumu leijuu huojuttaen viljaa,
ja pellon lauluniekka levoton
sen kainalossa äännähtelee hiljaa
ja vuottaa kajastusta auringon.

Ja vaikkei hääppönen lie asuinsija,
ruisrääkkää pelto tämä miellyttää.
Sen suojassa se hoivaa poikasiaan
kuin kukkaan puhkeavaa elämää.

JOUTSENET

Lumivalkoiset joutsenet rantoja lipuu
kuni ihmisen haaveet ylväät.
Kevät tullut on taas:
pakkaspuremiin, kipuun
rohdoskukkia auliisti kylvää.

Joutsenlauluko joikuva kuolemaa tietäis?
Sitä usko en mihinkään hintaan!
Linnut uivat
kuin nuoruuden unelmat tietään.
Kuvat valoisat kuultaa veen pintaan.

VÄITÖSKIRJA

Minä kirjoitan väitöskirjaa.
Mistä kaikesta väittelenkään?
Taivaan siinnosta silmissä Mirjan,
joissa nuoruuden selkeän nään.

Vanha oppinut minulle virkkaa:
— Mitä joutavaa? Siinnosta?
Tiedemiehiä mykiöt kirkkaat
eivät laisinkaan kiinnosta.

Mutta otapa samea kalvo,
kaihi, trakooma, sairaus muu.
Niitä lääkitse, tutki ja palvo,
hän jo neuvomaan intoutuu.

— Äläs turhia, tohtori hyvä!
Silmät mielesi lumooa.
Nuoruusajoista asti ne syvät
sinun mietelmäs kumooa.

— Jaa, siis puhut vertauskuvin,
vaikka tottahan sekin on,
kun on mielessäsi vain huvi,
eikä tieteemme verraton.

— Älä, oppinut, väheksy työtäin,
minä leikkiä laske en.
Viisituhatta päivää ja yötä
väitöskirjaani kirjoittelen.

Näes, väittelen runoilijaksi,
vaikkei helppo se homma lie.
Tulkoon hiukseni harmaajaksi,
minä työni päätökseen vien!

VERRATON TAIVAL

On taittunut jo taival verraton,
jäi taakse Maa ja vinhan lennon tunnit,
Kuun kamaralle laskeutunut on
neuvostokansan ylväs luomus — Lunnik!

Myrskyjen meren rantaan luvattuun
kuin ihmeellinen tarulaiva unen
se voitokkaana aikaan täysikuun
vei Maasta työmme viestin aineistuneen.

Myös tosi ystäville enemmän
luo voitto varmuutta ja toivekkuutta,
ja rauhantahto, aate elämän
saa maailmassa kannatusta uutta.

Jo erotamme vuoriharjanteet
ja seudun, jossa Luna työtään jatkaa.
Näin otettu on ensi askeleet —
Maan kosmonautit valmistautuu matkaan...

SISÄLTÖ

Vappu	3
Aurora	5
Kolme sanaa	6
Leniniläiset sydämet	7
Punaiset liinat	9
Matkalla	11
Elämä	13
Kevään rientoa	15
Silta	16
Eremitašissa	18
Mäkitupalainen	20
Savupirtti	22
Paasovuoret	25
Helylä	28
Kaupunkini lehdot	30
Eräpolulla	32
Ystävälle	34
Kevätär	35
Iltasoitto	37
Tie sankaruuteen	39
Uittaja	41

Suven saavuttua	43
Vainiolla	45
Vehnä	46
Yössä tuoksuu rukiinvilja tuore	48
Arkkitehti	49
Nykypäivien sonetteja	
Valonsäde	51
Sateenkaari	52
Nuoruuden sointuja	53
Pianon ääressä	53
Musiikki	54
Lyyrikolle	55
Väittely	56
Työläisrunoilija	57
Lokki	58
On merilaaka silloin suurenmoinen	60
Apajilla	61
Simpukka	63
Värtsilässä	
Sulattimossa	64
Metallurgi	65
Pioneerien lahja	66
Hämyseitti talvi-illan	67
Koittivat syksyiset synkeät päivät	68
Metsän talvea	69
Yhteiset on tappiot ja voitot	71
Kirje	72
Tähdet	74
Tukinajossa	76
Työmuurahainen	78
Valo ikkunassa	80
Laivojen unet	82
Joulukuussa	84
Vartiassa	85

Vuosien vaihtuessa	87
Mikä salomaan jylhyys	89
Törmäpääsky	90
Ruisrääkkä	91
Joutsenet	92
Väitöskirja	93
Verraton taival	95

1985

Илмари Сааринен
КРАСНЫЕ КОСЫНКИ
Стихи
(На финском языке)

Редактор Я. В. Ругоев
Ведущий редактор Т. У. Викстрем
Художник Ю. П. Растатурин
Художественный редактор Р. С. Киселева
Технический редактор Г. А. Калинова
Корректор В. И. Птичникова

Сдано в набор 1/IX 1966 г. Подписано
к печати 24/X 1966 г. Е-01371. Бумага
60×84¹/₂, № 1. 3,13 печ. л. 1,74 уч.-изд. л.
Изд. № 191. Тираж 500. Цена 13 коп.
Заказ № 3796.

Карельское книжное издательство
Петрозаводск, пл. им. В. И. Ленина, 1

Типография им. Анохина
Управления по печати при Совете Министров
Карельской АССР
Петрозаводск, ул. «Правды», 4

